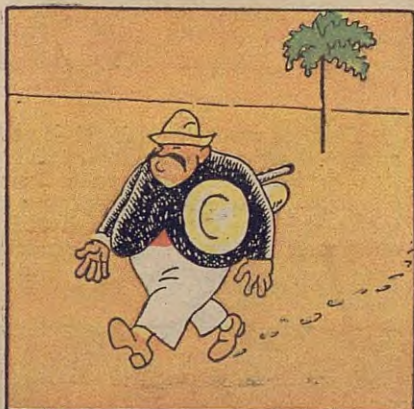

WEROOLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

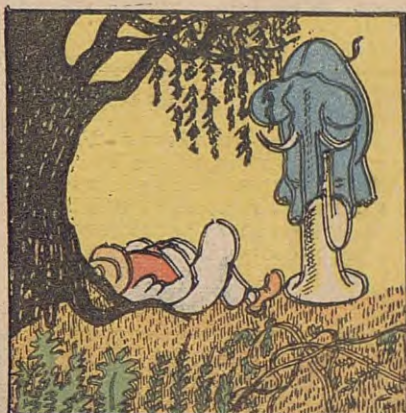
LA TROMPA

Quan venia de tocar la trompa en el casament d'un príncep del Senegal, en Tomàs Fonoll es perdé de camí.

Cansat de caminar a l'aventura es disposà a reposar sota d'un arbre i s'endormiscà.

Mentre dormia un elefant s'hi atansà i veient la trompa cregué que Tomàs Fonoll era un semblant seu.

L'elefant bufà amb força i en oir l'espatec de notes que sortien de l'instrument s'engrescà de valent.

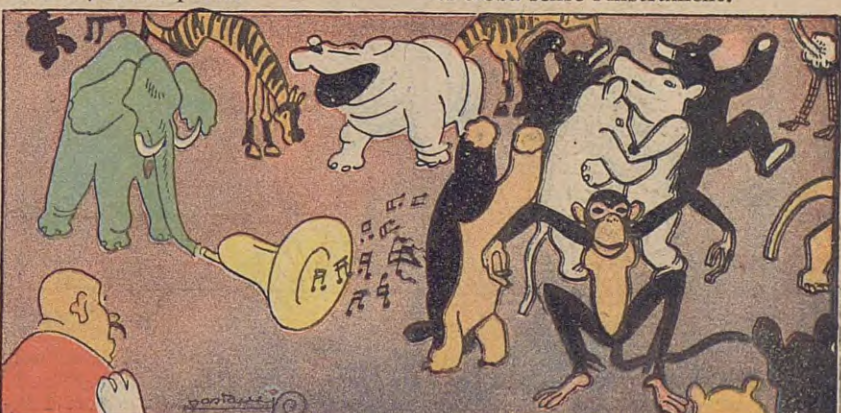
No cal dir que l'elefant encantat d'haver trobat un instrument tan meravellós, se l'emportà.

El despertar d'en Tomàs fou desconsolador. Amb molt sentiment es trobà sense l'instrument.

Sense pensar-s'hi seguí les petjades de l'elefant disposat a recuperar l'únic mitjà que tenia de guanyar-se la vida.

Quan per fi atrapà l'elefant el seu astorament no tingué límits. Amb el buf potent de l'elefant la trompa produïa sons horribles mentre les bèsties unes aparellades i altres soles, preses d'una folia espantosa, ballaven desenfrenadament. Tomàs Fonoll davant del sinistre, opta per deixar-ho córrer convençut que prendria mal.

Les dues aficions

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Acabament)

Dibuixos d'en MIRET

Al taller on treballava en Frederic va conèixer un pintor que anava allà a encarregar marcs per les seves teles, i va simpatitzar tot seguit amb l'intelligent Frederic, tant per sa amabilitat com per sa competència. Un dia Fre-

deric digué al pintor que tenia una col·lecció d'objectes d'art entre ells un exemplar de pintura de molt valor. El pintor davant de la prodigiosa tela li confirmà que era un Tizià, son va'or no baixaria de vint-i-cinc mil pessetes.

—Podries vendre'l—li digué—i amb aquests diners podries plantar una botiga. Però Frederic no es volia desfer d'aquella joia que ell com una rosa en un femer havia descobert, i li digué que potser més endavant la vendria.

En Manue', en canvi, es llua en sa tasca de veterinari d'autos, com l'anomenava en Frederic, perquè li feia gràcia que arreglés cotxes de quaranta cavalls i de vint i de seixanta. També Manel s'havia fet les seves coneixences i era molt estimat per l'encarregat del

taller perquè sabia que quan li donava una feina el feia quedar bé. L'amo del taller al qual els fums de la benzina li havien pujat al cap, tenia cada dia el genit més violent i en una discussió amb l'encarregat, aquest dimití. Naturalment, un cop al carrer l'encarregat,

passada l'enrabiada, s'adonà de que potser hauria estat millor transigir. ¿Què fer ara? Segurament posarien a en Manel en son lloc i ell hauria d'anar d'un taller a l'altre a pidolar feina.—Si jo tingués pessetes no m'espantaria —es deia—posaria un taller per mi i ja

veuríem si aniria endavant! Dos dies després trobà l'encarregat amb en Manel i li digué:—Si tinguéssim pessetes tu i jo sí que faríem un taller de primera!—Sí, però no les tenim—digué en Manuel—i es despediren. A casa li notaren a en Manuel que estava pro-

cupat i li preguntaren què tenia a lo que contestà que si tingués pessetes s'ajuntaria amb un gran expert d'autos i posar taller. En Frederic doant un cop a l'espatlla de son germà.—Jo et deixaré els diners!—En Manel rient digué.—Gràcies, Frederic! No en tin-

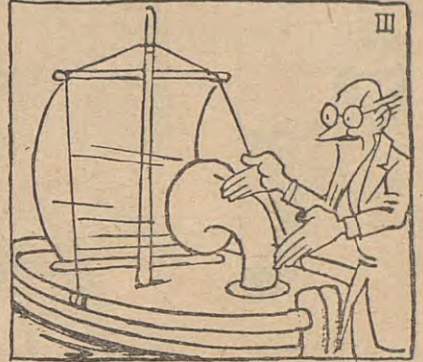
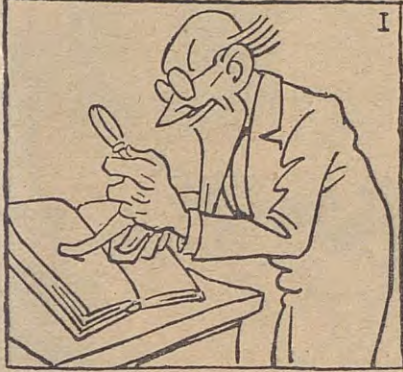

dries prou.—¿Quant necessites?—Vint mil pessetes.—Doncs mira: Aquells trastos que tu tant hi reies, et posaran el taller. Aquell cap de vell val el que tu necessites. Vint-i-cinc mil pessetes! I els dos bons germans, sempre més es respectaren les aficions.

Invenció fallida

Dibuixos d'En CORNET

par En GUILLEM D'OLORÓ

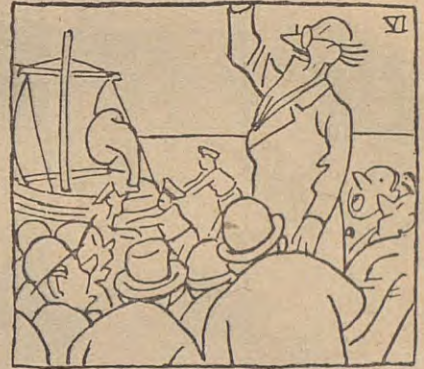
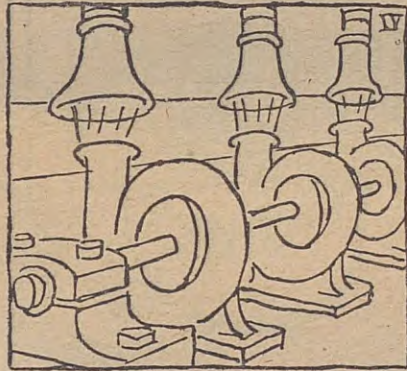

Quan feia temps que el professor Pierre d'Os no havia inventat res de nou, els seus amics ja temien algun catàstrofe perquè era senyal que estava preparant quelcom sensacional i

les seves coses sensacionals sempre acabaven malament. I així succeí aquesta vegada, que al cap de tres o quatre mesos de calma aparent, el professor anuncià que havia descobert un

nou sistema de navegació que deixava enrera les turbines de vapor i els rotors Fletner i tot.

Es tractava d'una nau que havia de dur una sola vela quadrada, da-

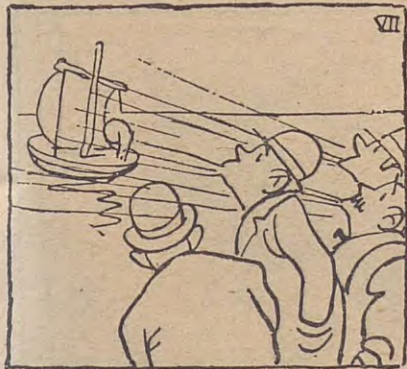

rrera la qual un d'aquells gramofons que serveixen per a ventilar els vaixells, però molt més gros, bufaria contínuament i faria córrer l'embarcació. El vent era produït per uns poderosos ventiladors situats a la cala, moguts

per unes rodes de pales que les feia rodar la mateixa aigua del mar quan la nau corria!

Totes les forces vives de la població acudiren a veure aquell prodigi marítim i Pierre d'Os, triomfant, em-

punyava el timó a punt d'engegar l'embarcació. Donà la senyal, els mariners deslligaren i el vaixell... restà aturat. És clar, si no corria, les rodes no rodaven, els ventiladors no ventilaven, el gramofon no bufava, la vela

no s'inflava, el vaixell no corria, les rodes no... etc.

El públic en veure el fracàs es posà a xiular i fou tanta la vehemència dels xiulets que el seu vent inflà la vela, la nau es mogué, les rodes rodaren, el ventilador ventilà... etc. i el vaixell

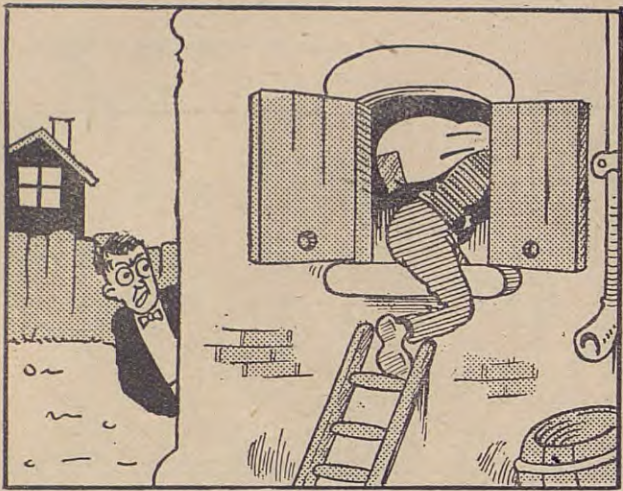
d'en Pierre d'Os solcà majestuosament les aigües.

Però com que el moviment continu és una falòrnia, així que s'aturaren els xiulets i es convertiren en aplaudiments, el vaixell s'anà deturant, les rodes no rodaren, el ventilador no

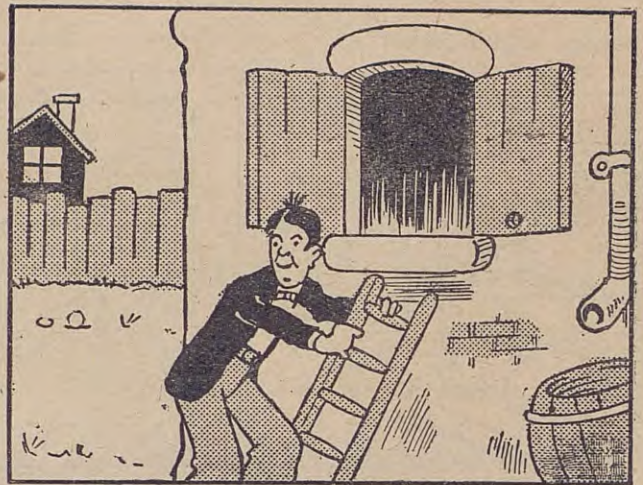
ventilà... i quedà parat al mig de l'aigua.

El professor estava desesperat i resolgué desfer-se de la nau tan de pressa com pogués. Per sort, un fabricant de bunyols de vent la va adquirir de seguida per aprofitar els ventiladors en la seva fabricació.

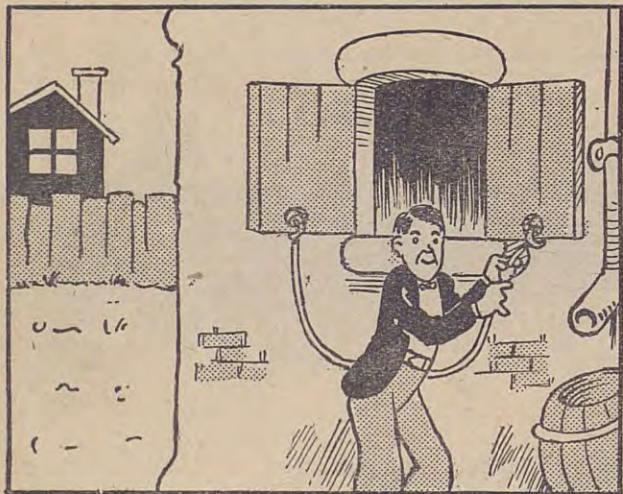
Un detectiu improvisat

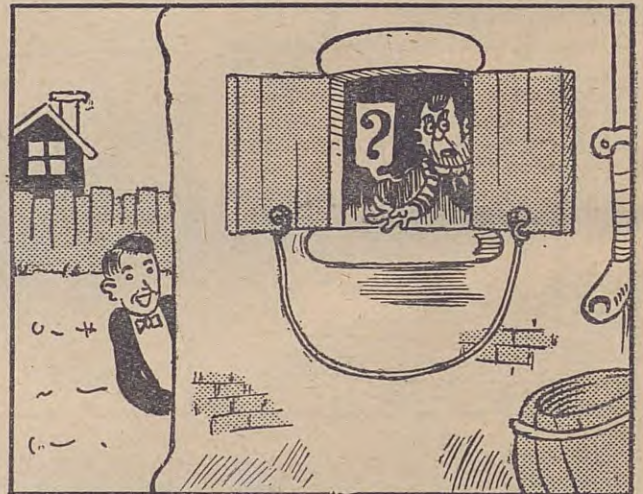
En Pau veu com un lladre entrava a robar en un graner

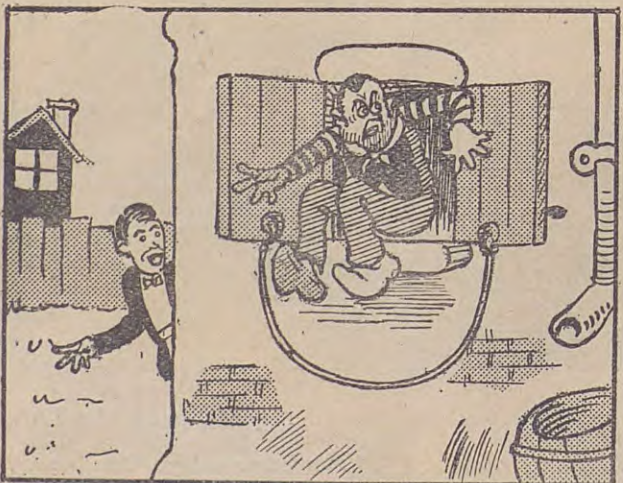
Com que és home de moltes idees troba una solució per caçar a l'intrús.

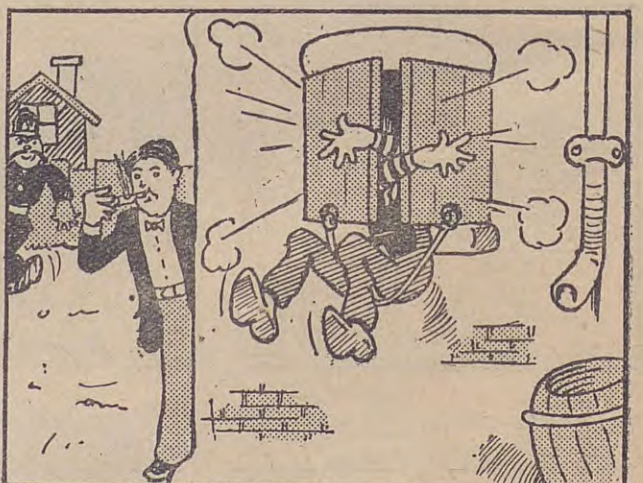
Lliga una corda a cada finestró i espera el resultat amagat a la cantonada.

El lladre que ha sentit soroll veu que no li queda a tre solució que tornar a sortir per la finestra.

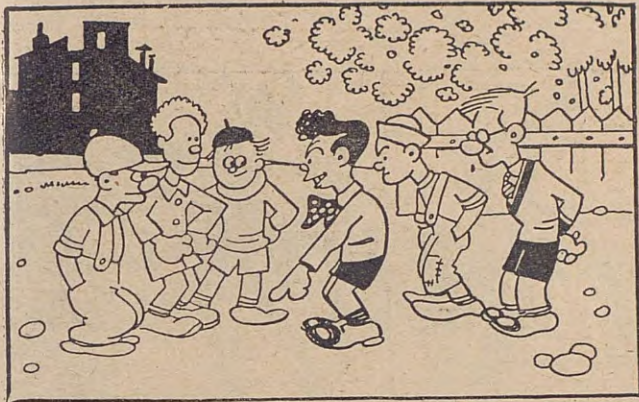

...donant un salt per anar més de pressa, va a caure assegut sobre la corda i queda agafat com un ratolí.

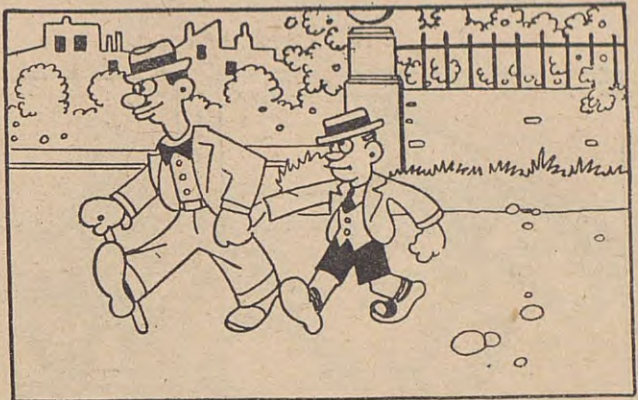

Així dona temps a que en Pau pugui cridar la policia que se l'emporti cap a la delegació!

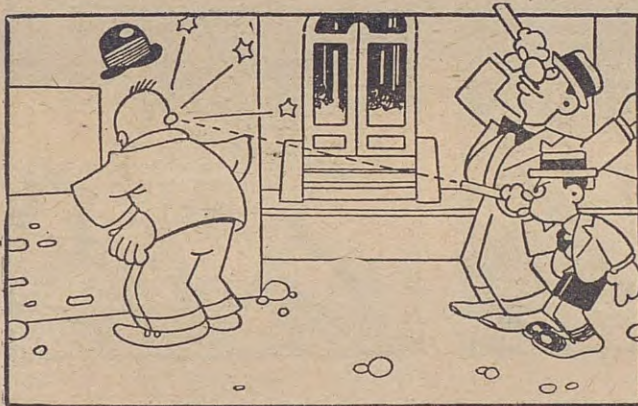
Eclipse doble

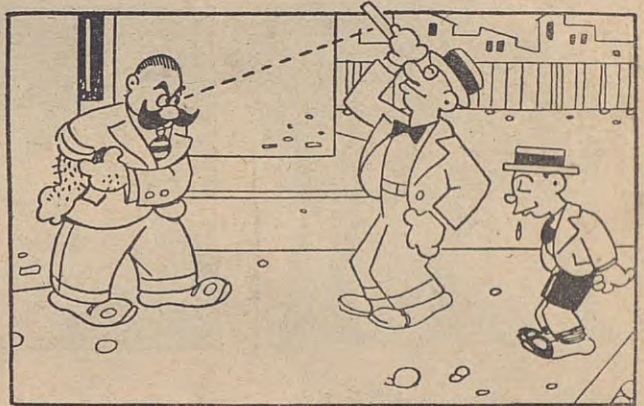
—Aquesta tarda vindré i jugarem al carrê.

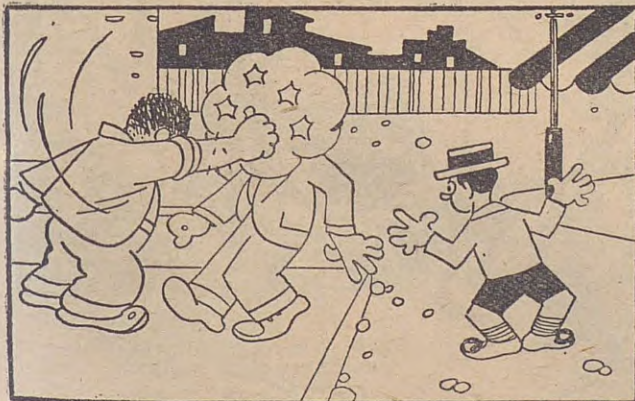
Però l'oncle dur-lo vol a veure eclipsar el sol

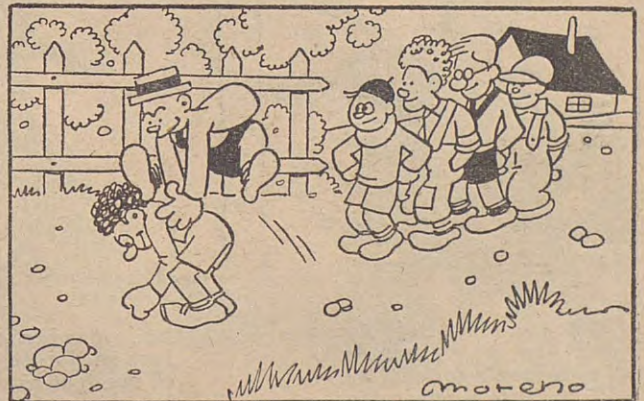
Mentre l'oncle mira, ell tira un sigró a un clatell.

El senyò es gira enutjat i creu que l'oncle ha tirat.

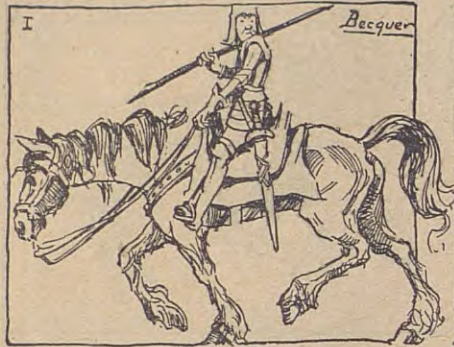

Ara tindrà astronomia per meditar més d'un dia

I mentre estava ocupat el nebot se li ha eclipsat.

EL CLAU

I El cavaller Boi Javà camina tres dies ha cap al seu palau i terres puix s'ha cansat de les guerres i desitja reposà,

II De tant trescar pel camí son cavall no pot seguí i amb disgust del cavaller descansen tot un matí a casa d'un hostaler

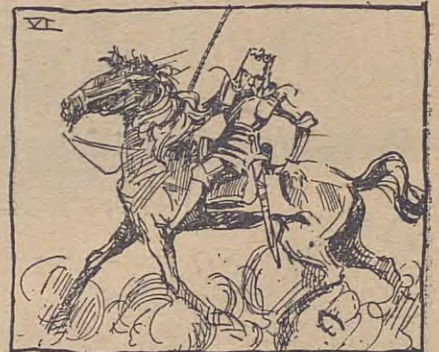
III De seguit d'haver dinat en Boi amb pressa ha cridat «Vinga el cavall tot seguit. Vull sé a casa aquesta nit!» I l'hostaler l'ha portat.

IV «Mireu, senyor, li adverteix, «hi ha un clau d'una ferradura que prompte caurà, es coneix.» «No hi fa res!» «Oh, vós mateix! prò no està gaire segur!»

V Sens fer cas de l'hostaler ha muntat el cavaller i el seu cavall esperona mes no passa gaire estona que cau aquell clau balder.

VI «No hi fa res, no ve d'un clau» pensa el cavaller babau i al cavall fa prosseguí prò al cap de poc més camí la ferra lura li cau.

VII «Com que el castell ja s'apropa» pensa en Boi, «ja anirà fent» Prò el cavall va coix i topa i el fa caure al fang pudent, deixant-lo com una sopa.

VIII Del cop la bèstia ha finat i ara en Boi desesperat ell que tant córrer volia ha de fer a peu la via amb la sella carregat.

IX «Jo sí que he fet ben bé el pau de no arreglar aquell clau! D'ara endavant ja sabré que un tros de ferro que cau perd cavall i cavallè.

L' AUTO NOU

EL doctor Mata sortia de casa per anar a les seves visites ordinàries quan trobà el seu client. Correm, el milionari, el qual anava a peu com ell.

—Senyor Correm! ¿Vostè a peu? ¿que s'entrena per alguna cursa?

—Es estrany, eh? Fa po ser deu anys que no havia posat els peus al carrer. Com vol que ho faci, tenint sis automòbils! Però avui he tingut aquest capritxo i ja me'n peneixo, perquè els peus comencen a fer-me mal. I ara anava a comprar un automòbil nou perquè no em veig amb cor de tornar a peu a casa.

—Senyor Correm, potser en fa un gra massa!

—Es que, ¿què diria el meu sabater si sabés que he usat les sabates per caminar? Ell que es vana de servir només gent d'auto mòbil!

—Però, ¿per què no telefona a casa seva que el vinguin a cercar, en lloc de comprar un auto nou?

—Telefonar! però, com? Si no tinc aquí el meu secretari! Jo mateix no telefono mai!

—Ja ho faré jo per vostè.

—Ca, doctor, Cada home a la seva feina; vingui i m'acompanyarà a provar l'auto que vaig a adquirir immediatament.

Què hi farem! — pensà el doctor Mata. — Cada boig amb la seva!

I seguí el capri xós milionari cap al garage més proper.

Allà hi havia el representant de's rapidíssims autos Volamolt, la marca que ha marcat més records a totes les pistes del món.

Justament hi havia, posat a la venda, un exemplar de pura raça, un vuit cilindres en línia en el qual feia més embalm el motor que el lloc destinat als passatger.

En Correm l'inspeccionà amb l'ull clínic d'un home acostumat a comprar autos com qui compra cigrons.

—¿Quan en demanen?—preguntà, satisfet del seu examen.

El representant anomenà una xifra fantàstica que en Correm l'escoltà sense fer la més lleu ganyota.

—Es meu—digué traient-se el talonari de xecs de la butxaca.—Ja hi podedu posar benzina, oli, aigua i el rêtol

de proves, que me l'enduc de seguit:

Els mossos del garage s'afanyaren a complir les ordres del milionari, mentre aquest pagava i tancava el rebut a la cartera. Moments després l'enorme auto estava a punt de marxar. El doctor i el milionari s'hi instal·laren. Aquest el posà en marxa i sense la més petita vibració ni el més mínim sotrac l'enorme Vilamolt començà a caminar.

De moment pasjaren per les vies cèntriques de la ciutat,—per anar escalfant el motor,—deia en Correm, però en realitat per a lluir el magnífic vehicle davant dels passejants.

Després dirigí el cotxe cap al carrer de Muntaner i el pujà en directa a una velocitat respectable.

—Va bé, per ara—digué el milionari.—Ara veurem si sap córrer de debò.

El portà cap a una carretera i allà apretà l'accelerada. L'auto es llençà endavant com una sageta. L'indicador de velocitats anava pujant, pujant.

Vuitanta per hora, noranta, cent, cent cinc... cent deu...!

De sobte, d'un camí lateral sortí un carro lentament. En Correm el veé venir i frenà amb les quatre rodes. Es sentí una forta olor de neumàtic cremat, l'auto giravoltà horitzontalment, enforçà les rodes davanteres a la cuneta i donà una tombarella sobre sí mateix. Els ocupants quedaren des-sota.

Per sort el lloc on havien caigut era tou; un canyar fangós, i no es ferren gaire mal. Quan l'ensurt hagué passat, el doctor Mata amb gran enuig massa justificat exclamà:

—Senyor Correm, a això no s'hi val. Vostè ja podia pensar-s'ho que anàvem a córrer perill. ¿Per què em convidava?

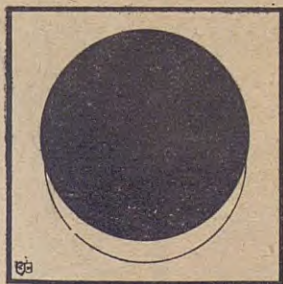
—Ja veurà, doctor. Quan he de provar un cotxe nou, em plau acompanyar-me d'un facultatiu pel que pugui succeir.

—Mira, mamá, dos calbs!
—Calla! Vejam si et senten!
—¿Que vols dir que no ho saben?

De Le Pêle Mêle

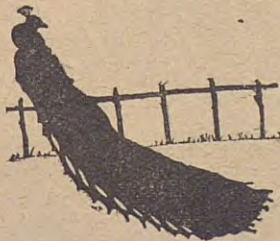
Gran concurs d'ombres xinesques

753 — B. Serra

754 — Miquel Pagès

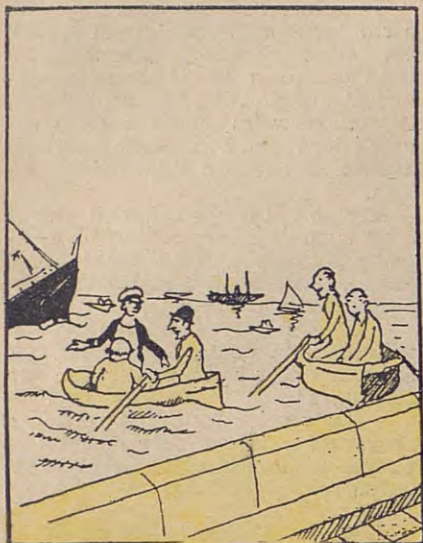
755 — J. Vilarrasa

756 — Narcís Baig

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

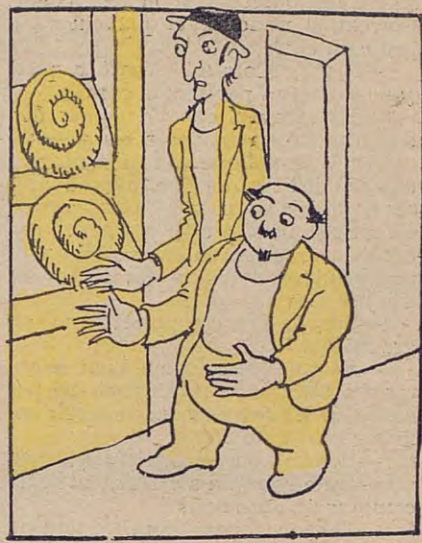
Com un forner mallorquí de pressa els ha vist vení

A Mallorca han arribat després d'haver naufragat

Amb aires de gran senyó van a Palma en carretó.

— Baliga ¿saps que m'agrada aquesta olor d'ensaimada?

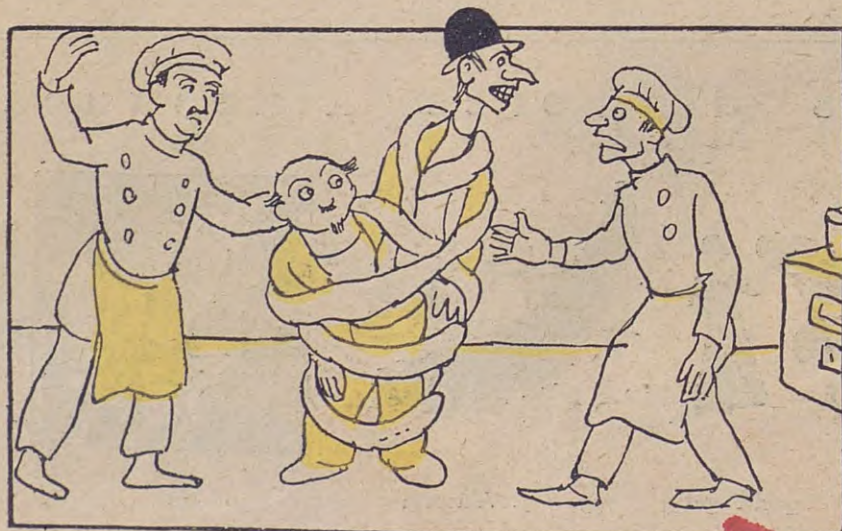
Entren a casa el forner per tal de veure-les fer.

La màquina va rajant i l'obrer les va enrotllant

En Baliga d'amagat una mica n'ha estirat.

Tota la pasta segueix i el forner prompte ho con·ix.

Per acabar la trafica amb la pasta els embolica.

S'aconsolen de llurs penes menjant les dolces cadenes.

TONI